

Pobaltské krajiny Nedeľa 28.7. 2019

Naložili sme sa do tatovho firemného auta a vyrážame zo Stupavy spolu s dažďom a zatiahnutou oblohou, dúfajúc, že to rýchlo prejde. A dúfali sme dobre. Už pri Trenčíne sme sa z diaľnice dívali na zrúcaninu hradu osvietenu slnečnými lúčmi. Predtým sme videli Beckov a potom ešte Likavu. Pri Strečne sme neodolali a rozhodli sa dokonca vyliezť na kopec. Prostredie je pekné a náučný chodník nám rozpráva o miestnej faune a flóre. Dokonca sme sa dali nahovoriť aj na hodinovú prehliadku zrúcaniny. Predpokladám, že je to eufóriou spoločného času a radosti s tým spojenej. Zvyšok dňa nás už čaká iba cesta do kempu v dedinke Oravica,

kde sa práve konajú nejaké miestne slávnosti a dedinka je plná. Deti s radosťou vyťahujú spacáky, karimatky a stany a len čo sa nám podarí postaviť oba stany obloha sa začína zatľahovať. Tato stihne dobehnúť po krátkom výbehu do okolia a ja s Gwen bežím pomedzi prvé kvapky zo záchoda. Sme príjemne prekvapení úrovňou kempu, peknými sociálnymi zariadeniami a udržiavaným prostredím. Zvyšok večera nemáme inú možnosť, ako v stane počúvať ako hromy a hrať človeče. Nečakala som, že Gwen bude potrebovať toľko času na zaspánie. Je to jej prvá veľká stanovačka a je hore do 4.00 ráno. Potom odkvácne.

Pondelok 29.7.

Tata ráno zobudí náhla demobilizácia, ktorá nastala v práci. Nervózne dáva pokyny do telefónu a rozmýšľa, ako situáciu riešiť takto na diaľku. Po tom ako dorazíme do Zuberca, ho nechávami pod stromami, aby poriešil, čo môže a Gwen s Arlanom dostanú

výbeh do Tarzanky – lozenie po lanách zo stromu na strom. Arlie je už ako profesionál a Gwen sa sem-tam rozčuluje. Unavení sa presunieme iba kúsok ďalej a napchávame sa čučoriedkami, ktoré rastú všade naokolo. Tato stále pracuje. S fialovými ústami ho uhovoríme a presúvame sa už do skanzenu Oravskej dediny, kde sa dlho zabavíme v ľadovej vode potoka. Prostredie je nádherné a nikam sa nám netreba ponáhľať. Keďže je dosť teplo, tak sa pri návrate do kempu rozhodujeme, či pôjdeme do termálneho akvaparku, hneď pod nami. Jednoznačne chceme všetci ísť, aj keď nás prekvapí dosť drahé vstupné. Voda je však príjemne teplá. Gwen by už chcela plávať ako veľkáči, bez rukávnikov

a v jednom momente sa pošmykne. Moja záchranná akcia je rýchla a efektívna. Gwen si chvíľu poplače pri tatovi, aby sa o chvíľu šla besniť do umelých vĺn.

A večer veľkých ešte čaká pravidelné opakovanie. Milla opakuje na testy, čo bude mať v 5. ročníku a Arlie si opakuje prebraté učivo, hlavne matiku, keďže na konci roka brali aj sčítovanie a odčítovanie do 100, čo mi prišlo príliš na malý a už unavený mozoček.

Utorok 30.7.

Ráno sa mi veľmi nechce vstávať. Gwen spala už lepšie, s tatom. Kým sa vysúkam zo spacáku, tato má za sebou raňajší tréning, 10 km na kopec a dolu. Pripravuje sa na Ponitriansku 100-ku, čo bude v septembri. Po hodine máme zbalené stany a Milla nám mieša pesničky na cestu. Niektoré počujeme 100x denne. O 14.00 sa nám podarilo doraziť do Oswiencimu. Kilometrov to nebolo až tak ďaleko, ale vliekli sme sa

pomaly. Slavi sa postaví na koniec radu čakajúceho na lístky a keď sa mu po 45 minútach podarí dostať sa k okienku, zisťujeme, že dnešný limit na prehliadku je minúty. Ak chceme, môžeme dostať posledné 3 lístky na prehliadku bez sprievodcu o 17.00. Tie nestoja nič. Aj tak dobre. Najbližšie 2 hodiny strávime na neďalekom detskom ihrisku. Asi 10 minút pred vstupom začne liať ako z krhly. Deti sú nespokojné, nechcú ísť. Nejak sa nám ich podarí prehovoriť a v pršiplášťoch sa prechádzame po mieste, kam bolo

deportovaných iba 232 000 detí a pubertiakov.

Vysvetľujeme deťom, čo sa tu dialo a pri niektorých fotkách máme i my dvaja dosť. Po pol hodine sa Milla rozplače: „Mami, prečo ste mi dali nemecké meno?“ Príbehy preživších na plagátoch sú smutné, príbehy tých, čo sa pokúsili utiecť ešte strašnejšie.

Ticho si sadáme do auta a vyrážame na cestu do hlavného mesta. Mala by trvať 3 hodiny, aj keď to nie je ďaleko. Poľsko má naozaj málo diaľnic. Po šomraní sa deti upokojia a pri súmraku dokonca všetci 3 zaspia. 3-izbový apartmán pri centre Warsawy nás príjemne prekvapí. Jednoduchý, čistý a lacný. Spíme ako „mushrooms“.

Streda 31.8.

Ráno znovu vyspávam, spolu s Millou. Tato sa zobudil už o 6.00, kúpil raňajky, vybavil si firemnú poštu a čaká. Budí ma Gwen, keď mi príde povedať, že chce iné kakao, ako pripravil tato. Zisťujem, že to kúpil instantnú kašu, na ktorej bol veľký nápis kakao. Arlie je spokojný aj tak a Gwen uhovorím na kašu – tú kakaovú. Chytrý hodím do práčky bielizeň na rýchly cyklus a po vyvesení sa tešíme do mesta.

Na blízkej zastávke električky zistíme, že nevieme kúpiť lístky, tak zoberieme auto, čo necháme

zaparkované pri veľkom parku, cez ktorý sa dostaneme do starého mesta. Atmosféra je príjemná. Rozmýšľam, koľko prostriedkov a energie bolo vydaných na obnovu vojnou zničeného centra. Pomaly sa predierame uličkami, sadáme si, aby sme pozorovali ľudí alebo sa najedli. *Hm, na tejto dovolenke je niečo iné,*“ vyhlasujem.

„Áno, nemáme plán,“ usmeje sa tato. A má pravdu. Je to zatiaľ dovolenka bez plánu, bez neustáleho rozmýšľania, koľko km ešte musíme spraviť a kam sa dostať. Aj Slavi je uvoľnenejší. Milla pozoruje ostatné dievčatá na uliciach a vzdychá: „Čo? Aj ona má farebné vlasy? Myslela som, že som jedinečná a iba ja ich mám!“

Na hlavnom námestí sa deti vytešia v minifontáne. Gwen sa v 1 momente zastaví, zdvihne ruku, pozrie si pod pazuchu a zahlási: „Mama, rastú mi chlpy.“ A spokojne odchádza. Videla to spraviť Millu ☺

Cesta späť je popri rieke a veľkej fontáne so zastávkou na super ihrisku, kde sa vyšantia všetci. Ešte stále nie sú unavení???? Tato si ide zabehať a po jeho príchode idem aj ja. Nejak som sa pozabudla a vraciam sa o 22.30. Beh po centre bol zaujímavý a ani sa mi nechcelo spať.

Štvrtok 1.8.

Ešte stihnem poskladať vypraté prádlo a potom šup do auta. Zapíname obe navigácie, lebo tá v aute nie je aktualizovaná a ukazuje nám dlhšie cesty. Naša ju kontroluje, pre istotu. Cesta na sever Poľska by mala trvať 4 hodiny. Milla prevráti oči a Arlie zahlási: „Excuse me?“ Ešteže Gwen zatiaľ nepotrebuje komentovať každú vec. Krajina je rovná, aj keď zelená. Pre tata asi mučenie, lebo má rád zmenu: „Tu by som nemohol žiť.“ Smejem sa. Poznám ho, tak ako v živote potrebuje dosahovať vrcholy a sem-tam padá na dno, tak potrebuje mať aj víziu pred očami – vyzývajúcu.

Na obed sa zastavujeme v stánku uprostred lesíka, čo ponúka najlepšie ryby. Deťom objednáme šnicu. Pri záchode vonku stojí viacej ľudí. Milla: „To vážne? Tolko ľudí?“

Odpovedám jej: „Keď potrebuješ súrne, postav sa do radu.“

Okrem prevrátených očí mi príde naspäť: „Mom, I have my own brain, no?“ (Mama, mám vlastný mozog, nie?). Dívam sa na svoju predpubertálnu dcéru a je mi jasné, že ma čakajú perné roky. Nevadí. Prinesú jedlo a Arlie zatiahne: „No prepáčte, toto mám jesť?“ A ja sa chcem vystreliť na mesiac... Ešteže mám Gwen, tá zatiaľ iba kope, kryzie a ničí veci, ak je jej niečo proti vôli.

Po ďalšej hodine vstupujeme do Národného parku Wigry – jazier a ich okolia. V kempe na brehu jazera rozkladáme stany. Obloha je zamračená, ale to neodradza deti, aby hneď začali chytat' ryby a naháňať maškrtné kačky. Ticho je ohlušujúce a ja sa teším, že tu určite nemôže byť sieť a tato si oddýchne bez práce.... nie, aj tu je WIFI ☺ a tak sa mochovský nekonečný projekt presúva do Wigry. Pred stanmi tato naloží drevo do ohniska a vyhrievame sa, je tu chladno, okolo

16 stupňov. Deti sa pred zaspáním ešte dobre zasmejú na pokračovaní nekonečného rozprávania „Dobrodružstvá Lulu“. Lulu je malé dievča a tato jej vymýšľa dobrodružstvá od výmyslu sveta. Deti ju úplne žerú.

Piatok 2.8.

Noc bola chladná a nad ráno ma dokonca zobudil dážď. Malí hladoši vykrikujú už o 8. A asi zobudili všetkých naokolo. Nik sa však nestáľoval, 2 zvyšné stany v prázdnom kempe boli dosť ďaleko. Dám im nutelové briošky a obaja hneď utekajú na rybačku. Ak by som nezachránila posledné

2 kúsky chleba, tak by nám nenechali nič na raňajky. Po desiatej, kedy sa budí Milla, vyrážame na prieskum pri zatiahnutej oblohe.

Náhodne objavujeme uprostred jazier starý kláštor z roku 1665, kam chodil aj pápež Ján Pavol II. Ako sa rozhliadneme z hora, pochopíme, prečo tu bol domov mníchov. Okolie je nádherné a pokojné. V neďalekom stánku kúpime sieťky na chytanie rýb a tato objaví tajné miesto: „**Kráľovstvo žiab**“. V uličke, čo vedie lesom k jazeru, stačí prísť ku okraju a okamžite začnú odskakovať žaby všetkých farieb a veľkostí. Po chvíli ich máme

aspoň 10 a aj 2 jašteričky. Gwen opakovane bozkáva svoju žabu, čo sa nie a nie premeniť na princa. Miesto pri vode a vysokým rákosím je balzamom na dušu. Dokonca aj vietor akoby nás chcel potešiť a rozfúka sivé mraky. Keď vykukne slnko, mám pocit, že som v raji. Pripravím pár „vlčích náhrdelníkov“ z koreňov papradia a pasujem Arlieho za náčelníka.

Gwenina jašterica musí ísť s nami na obed, čo si dáme niekde pri jazere v kempu s dokonale upraveným terénom a výhľadom na jazero.

Rozhodla som sa, že tatova práca mi nebude kaziť náladu, a že si jednoducho budem užívať. Naspäť v kempu sa deti hodiny dokážu prehrať chytaním žiab a rýb....stačí ich iba pozorovať a oddychovať, kým z neďalekého kláštora vietor prináša zvuk zvonov volajúcich na večerné bohoslužby.

Po chvíľke ich Slavi nájde, ako hádžu nachytané rybky do ohňa.

Tato: „*Arlie, prečo zabijate tie rybky?*“

Arlie: „*Tato, oni sa sami zabili. Nemali čo jesť.*“

Sobota 3.8.

z polí.

Po obede uvidíme Trakai, mestečko, ktoré bolo voľakedy hlavným centrom Litovského vojvodstva. Litva ako taká bola posledným pohanským Európskym územím. Smerovalo sem veľa križiakov, aby konvertovali divoké

Tato si vie dokonale vyskladať kufor auta. Každú jednu vec pekne poskladá a nájde jej miesto. Rada ho pritom pozorujem. Stihol to nachlp, ako nám domáca odovzdala čerstvo upečený chlieb. Najedení môžeme pokračovať smerom na sever. Ani sa nenazdáme a prekračujeme hranice do Litvy. Nik nás nekontroluje. Krajina pokračuje zelenými lúkami a pasienkami. Aj tu je veľa bocianov a traktory zväžajú zviazanú slamu

baltské národy na čele s vojvodom Gediminas, ktoré vytvorili najväčšiu Východoeurópsku ríšu, rozkladajúcu sa od Baltického po Čierne more. Hrad na jazere bol takmer nedobitný. Tato ma nechal ho prebádať, kým zobral deti na loďku. Prekvapili ma hrubé múry, museli mať aj cez 2 metre. Hrad je pekne zachovaný, zreštaurovaný, ale vnútri sa veľa o histórii človek nedozvie. Kým som ja bola vnútri, vonku sa spustil riadny dážď. Tato musel deti evakuovať do auta, kde som ich našla už prezlečených a hladných. To bol zážitok ☺. Z Trakai to bolo už iba na skok do hlavného mesta Vilnius. Navigácia nám ukazovala, že sme už v ňom, ale ešte stále sme boli v lese. A potom sa náhle, medzi stromami objavili mrakodrapy.

Podobne to bolo aj s ubytovaním. V centre vedľa obchodného centra bola ulička s dreveničkami. Jedna z nich bola prerobená, drevo odstánené, natreté na žlté. Keď sme sa dostali do podkrovného bytu, skoro nám vyrazilo dych. Moderne zariadený mezonetový byt. Zaspávali sme ako bábätká a tato ani nešiel behať...stačilo mu ľahnúť do pohodlnej postele. Ale to som ešte stihla behnúť do blízkeho supermarketu a nájsť pre tata paštéku Májku. Pochutil si s rajčinami a čerstvou bagetou. A deti? Objavili niečo, čo im chutí – nátierku Philladelfiu. Rozširujeme náš jedálnyček ☺.

Nedeľa 4.8.

Už sme na ceste týždeň. Dnes sa deckám nechcelo objavovať históriu Európy. Ale tato mal motiváciu na poobede. Mali sme pocit, že kamkoľvek sme sa v centre pohli, tak tam bola nejaká historická pamiatka alebo aspoň kostol. Začali sme pri veľkej bielej katedrále na hlavnom námestí a pokračovali na hradnú ruinu Gediminas castle tower nad ňou, kde mi Gwen zahlásila, že potrebuje kakať. Hore na vrch veže sa dostali iba chlapi, baby čakali na recepcii veže. Gwen vydržala, kým sme sa dostali dolu, ale na najbližšom parkovisku som s ňou musela zaliezť za nejaké luxusné auto, kde pustila. Uf. Potom sme sa už iba túlili po centre. Príjemné mesto. Pokojné, v malých obchodíkmi a kaviarničkami na každej ulici. K obеду sme vyskúšali Gruzínske jedlo. Tato sa odhodlal na

tradičnú polievku s ryžou a hovädzím – Kharčo a my sme si dali khachapuri – niečo ako pizza so syrom vo vnútri. Dívakov nám robili vrabce a holuby, ktoré sa nebáli doletieť až na stôl a dzobať priamo z taniera.

Bez toho, že by sme to nejakto plánovali sme sa pri Gates of Dawn dostali na malé námestie, kde chystal mladý Poliak svoju show priamo na ulici. Deti híkali a tak sme si spravili príjemnú prestávku, kým ukázal svoju šikovnosť. Poobede prišlo prekvapenie – Múzeum ilúzií, v štvrti bývalého židovského geta, kde sme sa zabavili na dobré 2 hodiny. Deti behali od jedného pokusu k inej ilúzii. Dokonca aj my dospelí sme sa riadne zabavili.

Milla ma celý deň prosíkala, aby sme šli spolu na nákup, lebo si musí dať dokopy svoj „Puberty kit“. Hm, tak teda, pre pokoj duše, dostala svoje vreckové, a strávili sme pol hodinu v drogérii. Vychádzala šťastná s kozmetickou taštičkou obsahujúcou všetko potrebné na prežitie moderného dieťaťa (dokonca mala aj sterilizátor na ruky). Nemihla som ani brvou.

Tato večer poznamenal: „*No, to je už veľká baba. Pozri, ide sa sprchovať so svojou vlastnou taštičkou.*“

Pondelok 5.8.

Konečne sme mali lepšiu cestu, pretože tá z Vilnius na západ krajiny k Baltickému moru je dvojprúdová. Až niekde na polceste nás napadlo, že sme si vôbec nezistili, či sa tu za cesty niečo platí. Uvidíme.

Po nejakej hodine sme si dali prestávku v Kaunas – na mieste zvanom Ninth fort. Miesto, kde fašisti masakrovali dovezených Židov z okolitých krajín. Zomrelo ich tu okolo 30 000. Žiadne povinné práce, príchod, registrácia, pár dní mučenia a potom smrť. Prevažne zastrelením. Celý kemp bol vybudovaný v útrobách malého kopca. Okolie na mňa pôsobilo pokojne, príjemne. Pod táborom bolo malé jazierko, kde si deti chytali

ryby a kŕmili kačky chlebom z minulého týždňa.

Obed riešime na miestnom trhu. Tato si berie kebab, Arli a Gwen hranolky s mäsom do kebabu. Milla chce grilované kura s fazuľkami a ja si vyberám v sushi obchode. Nájsť odpočívadlo pri diaľnici, ktoré by malo piknikový stôl je však ťažká úloha a zaberie nám ďalšiu hodinu. Keď sa tatovi podarí nájsť, je na odpočívadle aj drevená hojdačka v tvare krokodíla, kde sa deti úplne vybláznia. Spolu s nimi aj ujo, čo vyberá vstupné na záchode. Veľa ľudí sa tu cez deň asi nezastaví, tak hojdá deti odušu.

Cesta po obede sa prehupla do bláznivosti v aute. Deti kričia, že chcú pesničku Bang-Bang a tato si užíva krik :) Gwen má najradšej Horkýže slíže. Pustí vlasy do tváre a kýve sa.

Klaipeda, mestečko na pobreží Baltického mora nás prekvapí masívnou výstavbou. Stavia sa všade, väčšinou radovky alebo rovnaké rodinné domy, ktoré sa vďaka rovinatému terénu dajú prirovnať k stavbám na zelenej lúke. Zaujímalo by ma, či takéto nové štvrte alebo dediny majú nejaké školy alebo obchody. Podobne je na tom aj naše ubytovanie. Slavi ani nevedel ako, vybral hotel pri dinoparku uprostred zelenej lúky. Miesto je pekné, s dokonale upraveným okolím a aj ihriskom pre deti.

Dinopark ani nebolo treba nejako deťom spomínať, chceli ísť rovno na pláž, kde sme strávili zvyšok dňa. Stačilo sa na nich iba dívať, ako si to užívajú. Do vody vbehla bez problému iba Gwen. Bf. Baltik má v priemere 14 až 22 stupňov (aj to musí byť super horúco). Chcela som sa prejsť po pláži a po 100 metroch som sa ocitla na časti pre nudáčov. Nevedela som kam s očami. 90 percent tvorili dôchodci. Radšej som sa pakovala preč.

Utorok 6.8.

Podľa predpovede mali byť dnes iba prehánky. Preto sme sa nedali odradiť zatiahnutou oblohou a pred 11 sme sedeli v aute, aby sme mohli preskúmať pobrežný národný park s plážami. Už po ceste začalo pršať. Nevadí. Mali sme pršíplášte. Netušili sme, že cesta k pláži bude viesť cez les. Po 5 minútach pochodu sme boli mokří do nitky a pláž nikde. Ložkalo mi v teniskách a nadávala som si, že som si nenaimpregnovala bundu. Voda, čo mi presiakla na ramenách ma riadne chladila. Po 20 minútach sme objavili pláž. Divokú a opustenú. A dokonca prestalo i pršať. Deti pobehovali od jednej kopy vyplavených kamienkov k druhej. Aj zabudli, že im bolo zima a sú mokří. Po neceljej hodine sa prihnala ďalšie riadna sprška, tak sme sa radšej šli späť. Naboso. Nejakto to všetkých rozveselilo a tešili sme sa. Na hoteli sme zo seba zhodili šaty a ja som rozmýšľala, čo s nimi, No, nič, budú musieť vydržať do zajtra, kedy ich v Lotyšsku vyperiem ☺

Po horúcich slízových polievkach sme boli pripravení akciu opakovať. Prestalo pršať a vykuklo slnko. Tentokrát to bolo na pláži ešte lepšie. Tých 22 stupňov sme si užívali akoby sme boli v Karibiku. Nik sa nest'ážoval. Ak by sa dalo, ani by sme neodišli, ale chceli sme sa najesť v centre Klaipedy a o siedmej som mala byť v Dino Spa rezorte na masáž. Stihli sme. 50 minút kombinovanej masáže na chodidlá a tvár. 50 minút iba pre mňa. Nieкто sa bude starať o mňa. Raj. Na svoju jedínú masáž chodidiel si spomínam veľmi živo. Bola v Číne a ja som bola presvedčená, že

chlapík mi doláme kosti, o ktorých som ani nevedela, že sa zo spodu nôh nachádzajú. Pre bolesť v lýtkach som nemohla pár dní ani normálne chodiť. Táto masáž bola úplným opakom. Mala som čo robiť, aby som nezaspala.

Pred zaspaním ešte Slavi objavil 6. obyvateľa izby – myš. Mala dieru v rohu tam, kde nevystalo na sokel okolo parkiet. V noci ma zobudilo škrabanie. Zvuk šiel zo smetiaka. Pomaly som vyťahovala odpad a tam som ju našla. Vopchala sa do sáčku po strúhanom syre a nevedela sa dostať von. Chcela som si ju pozrieť, ale hneď ako som otvorila sáčok, mrštne vyskočila a utiekla. Tato vravel, že, keď sa o šiestej ráno zobudil, videl ju, ako behá po stole pri mojej hlave...

Streda 7.8.

Zobudili sme sa do slnečného dňa. Netrvalo dlho a pobalení sme sedeli v aute a smerovali na Hill of Crosses – miesto asi 40 km od Lotyšských hraníc, kde ľudia od roku 1800 nosili kríže. Podľa odhadu je tam okolo 200 000 krížov, ale za tie desaťročia ich tam mohlo byť omnoho viac. Miesto bolo znova tak, ako všetko iné na zelenej lúke a „hill“,

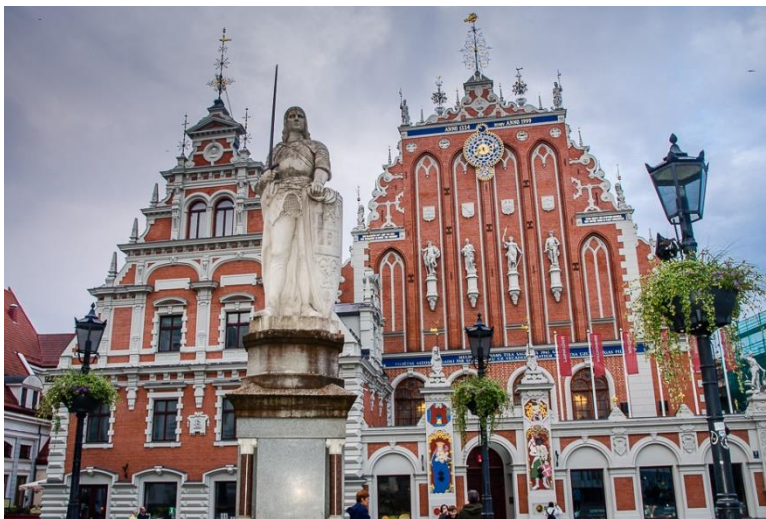
teda kopec mohol mať tak do 15 m. Deti sa hneď pustili do zbierania zaujímavých artefaktov v podobe úlomkov krížov alebo ich častí. Arli sa sústredil na jašterice.

Podľa legendy sú dôvody začiatku tejto tradície dve.

Prvá hovorí, že istému mužovi sa vo sne zjavil anjel, čo mu povedal, aby postavil kríž na záchranu svojho chorého dieťaťa. Verzia 2. hovorí, že dôvodom bola túžba po slobode Litvy. Keď ma nebavilo viac, chodiť medzi krížmi, sadla som si s Gwen na trávnu a nechala si rozprávať jej postrehy a príbehy. Počas jazdy autom si nakreslila a vystrihla mačku Cutie a porozprávala mi jej príbeh. Gwen má dobrú fantáziu a jej príbehy sa mi páčia.

Prechod z Litvy do Lotyšska nejako ráz krajiny nezmenil. Stále boli všade lúky a polia. Tato začínal byť s priblížením sa k hlavnému mestu nervózny. Od majiteľa bytu dostal 4-stranové inštrukcie od toho ako si zo zakódovanej schránky vybrať kľúče, cez vypnutie alarmu až po zaparkovanie v neďalekom obchodnom centre. Byt je úplne v centre Rigy, kde sa s autami ani nesmie. Riskol však, že nás tam s kuframi vysadí, aj keď sa cítil trápne, ako hovoril, lebo užité uličky boli plné turistov. Úlohu získania kľúčov som zvládla a ostatné išlo hladko.

Apartmán je krásny, čistý. Hneď som dala prať a kým prišiel tato z parkoviska, deti takmer končili s úlohami. Na večeru som skočila zháňať vajčka. Tato makal na fotkách, Arlie pozeral, vypadol mu ešte aj ďalší zub a Milla sa celá vymydliła gélom, čo bol v kúpeľke a voňal ako žuvačka. Zaspávala spokojná a vôbec jej nevadili, že dostala na starosti spiacich súrodencov, na pol hodky, čo sme sa skočili pozrieť po okolí.

Štvrtok 8.8.

Zobúdzame sa do upršaného predpoludnia. Deti sa najedia a každé si nájde zábavku. Milla študuje a nasleduje návody „ako lepšie kresliť“. Gwen si vyrába papierové mačky a vystrihuje ich a Arli si stavia dom na svojom telefóne. Milla nazvala tento deň „lazy – lenivý“. Vraví, že aj taký deň je potrebný a nikam nechce. Ostatné deti s ňou súhlasia. A tak Milla predávame

zodpovednosť za súrodencov a ideme prekuť Rigu v daždi. Nie je zima, ale vlhkosť sa tlačí pod oblečenie a naskakuje husia koža. Prechádzame uličky. Centrum sa mi páči. História sa tu naozaj zachovala vo forme ponechanej dlažby a zákazu stavby nových budov. Domy sú farebné a z každého rohu na nás číha nejaký kostol.

Na obed prinášame deťom hotdogy, čo si objednávajú cez Millu, ktorá nám odovzdáva objednávku na obed. Poobede robíme plány, deti treba nechať niekde vybesniť. Neďaleko centra sa nachádza jumping aréna. Taxikom sme tam za pár minút a prosíme taxikára, aby nás prišiel o 2,5 hodiny vyzdvihnúť. Ešte predtým však strávime nejaký čas

v obrovskom obchode zvierat. Deti by si hneď vybrali miláčikov.

Skákanie vyše 2 hodín ich nezničilo. Sú smädní, ale ešte stále vládu ☺

Piatok 9.8.

Tato si privstal a ešte si skočil pofotiť miesta, ktoré predtým nestihol. Ja sa z postele ani nepohnem. Byť

musíme opustiť o 10.30, takže mi stačí vstať o 9.30, aby som spakovala všetko a všetkých a ešte stihla dať prať aj zmoknuté tenisky. Keď ich suším sušiacom na vlasy, tak po chvíli zistujem, že nefunguje....asi čínsky výrobok. Byť odovzdáme, naložíme sa a vyrážame na sever. Chvíľu nás síce prenasledujú tmavé mraky, ale po pol hodine vyjde slnko a tato zahľási, že budeme stáť na peknom mieste.

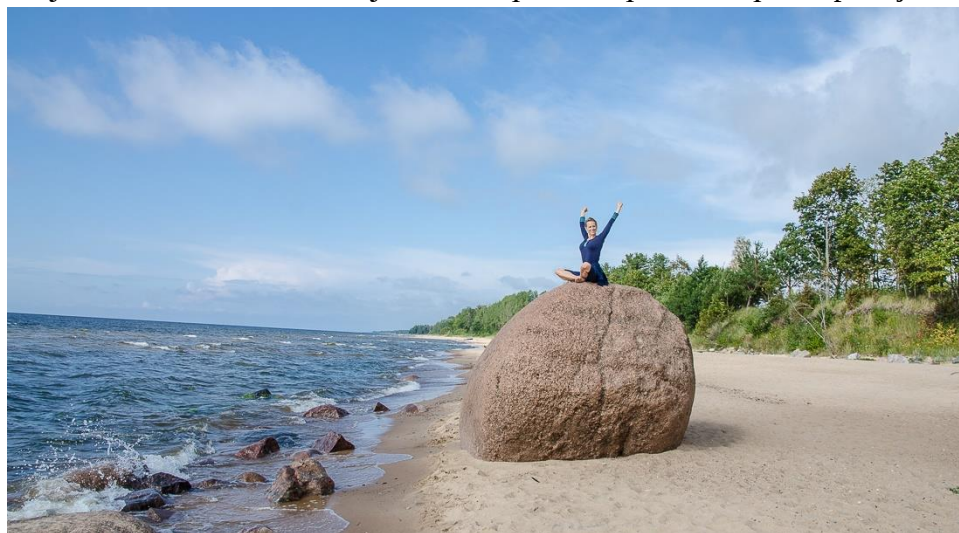
Pekné miesto sa nachádzalo blízko mesta Siguda, hrad Turaida. Nádherné prostredie s mnohými domčekmi, ktoré boli dokonale zrekonštruované a približovali históriu oblasti od roku 3500 pred Kristom. Dokonca sa tu

nachádzalo aj prvé kresťanské pohrebisko. Tata uchvátila zbierka artefaktov, ktoré sa tu našli – staré Baltské meče, sekery a stôl z doby, keď sa Balti miešali s Ugrofínmi. Hrad bol v rovnakom štýle ako ten v Trakai, v Litve, tehlový. Deti si vedľa hradných múrov našli malé ropušky a mali o zábavu postarané....aj kopec okoloidúcich turistov. Pri odchode z tejto rozprávky sme si dali vyraziť staré Baltské mince podľa ich znakov.

Na obed sme skočili do Siguldy a bol to zatiaľ najlepší obed, čo sme na tomto výlete mali. Ja som si poskladala rôzne šaláty, čo ponúkali. Arlie si dal kuraciu fašírku so zemiakmi a zvyšok staval na kura, opekané zemiaky a šalát. Spokojnosť na 100 percent. Keď sme nasadli do auta, poprosila som tata, či by sme sa sem mohli vrátiť a kempovať. Súhlasí.

Pred prechodom hranice do Estónska sa ešte zastavujeme na opustenej pláži, pri útulnom kempe. Najradšej by sme ostali tu. Obloha je modrá, piesok na pláži teplý a široko-d'aleko ani človeka. Užijeme si a tato nám sľubuje, že sem príde po ceste späť. Spokojne si sadnem do auta. Po chvíli sa na

pravoboku objaví jemná dúha, ktorá každou minútou a kilometrom naberá na intenzite a hrúbke. Nádhera. Deti sa nevedia vynadívať. Zvyšok cesty robia spolu hlúposti, smejú sa a sú hluččččnnnnííííí. Tato zvyšuje tiež decibely, aby ich utíšil, ale nič. Dnes by potrebovali viac vybehať.

O 20.00 na minútu presne prichádzame do hlavného

mesta Tallinn. Domy na mňa pôsobia ošarpanejšie, ale nechcem súdiť podľa prvého dojmu. V centre na nás čaká majiteľka 3-izbového bytu a predáva nám kľúče. Stihnem ešte vybehnúť do nákupného centra hneď vedľa, aby som kúpila potraviny na raňajky a zistila, že ceny sú tu vyššie ako v Lotyšsku a Litve. Pri pokladni nerozumiem nič. Estónčina je podobná Fínštine, takže ani nehádam☺

Sobota 10.8.

Do centra Tallinnu je z bytu asi 5 minút, no premena je obrovská. Stačí prejsť popod moderné nákupné centrum a človek akoby sa ocitol v inom storočí. Celé staré centrum je ohradené starým hradným múrom

a nespočetnými strážnymi vežami. Za hradbami sa kamenné uličky menia na predajné, kde človek kúpi suveníry, domáce výrobky a ručne vyrobené oblečenie. Na každej ulici je niečo zaujímavé a staré. Napríklad na jednej uličke sú vystavené náhrobné kamene z doby 14. až 17. storočia. Veľa obchodíkov sa nachádza v pivniciach, ktoré lákajú peknou dekoráciou a štýlom. Niekedy sa ocitneme v uličke sami, inokedy sa

tlačíme cez davy turistov. Uprostred mestečka je námestíčko so stánkami a pódium pripraveným na nejakú oslavu. Dostaneme sa do najstaršej lekární, ktorá funguje nepretržite od 15. storočia. Tato si užíva a fotí. Deti treba motivovať ihriskom, na ktoré vybehneme, aby sme im dali trochu vydýchnuť.

Neskôr sa necháme zlákať do Múzea KGB. Uprostred mesta, pod jedným z domov, v pivnici sa dostávame do 7 ciel, kde boli ľudia väznení, vypočúvaní, mučení a zabíjaní, kým niekto nad nimi býval a možno a ni netušil, čo sa tam deje. Na stenách visia príbehy tých čo prežili, ale aj tých, čo boli odsúdení na smrť preto, lebo nesúhlasili s komunizmom. Mille je zle, keď vidí maľby jedného z väzňov, ktorým sa podarilo prežiť a namaľoval akými spôsobmi boli väzni donucovaní sa priznať. Na jednom z obrazov je namaľované nahá žena s odtrhnutým prsom...

Mille som pred dovolenkou sľúbila návštevu japonského Miniso – malého ochodíka so všetkým možným, do ktorého sme chodili spolu pravidelne v Číne. Celý deň sa pýta: „Kedy už?“

Tato sa nad nami zľutoval a doviezol nás tam...aby nás vypustil ako divé kone. Deti behajú a vyberajú si zo zbytočností. Po pol hodine odchádzame a i Slavi si zobral nové sluchátka na počúvanie pri behu.

Nedeľa 11.8.

Na meniny a narodeniny mi vždy písavala ako prvá mamina. Teraz to bol ocino. Stávala som s pocitom, že by som najradšej vrátila čas....

Okrem toho mi prišli moje dni a chcela som oprat' špinavú plachtu. Arlie trónil na záchode a 2 x nestihol a musel sa prezliekať. Pozerala som na svojho statočného chalana, čo sa škeril aj cez bolesť brucha na záchode. Cítila som s ním.

Cesta zelenou krajinou mi zlepšila náladu. Slavi nenápadne vytiahol zo stredovej konzoly malý balíček, v ktorom bola magnetka: „Thinking of you“ a ležérne dodal: „Všetko najlepšie.“ Už som neudržala slzy, chcela som mamu. Ako dlho to bude bolieť, že tu nie je?

Netrvalo dlho a boli sme v Národnom parku Lahemaa, najväčší v Estónsku. Aj keď bolo zatiahnuté, neodolali sme hustému lesu, cez ktorý sme sa dostali k Viru Bog Nature Trail – túre cez bažiny. Deti sa napchávali fialovými čučoriedkami a ja som zaháňala smútok. Všade naokolo kvitli drobné fialové kvety, ktorých vôňa sa niesla vzduchom. Náučné tabule vysvetľovali špeciality miestnej fauny a flóry a aj to, že bažiny sú staršie ako 3000 rokov, podľa ich formovania, vrstvenia a zloženia vody, v ktorej nič nežije. Necelých 8 km dlhý trail sme však nevedeli dokončiť pre hustý drobný dážď. Ešte pred polovicou sme sa museli otočiť a trieliť naspäť, aj tak sme boli mokří do nitky, ale v dobrej nálade.

Tá sa tatovi pokazila, keď si v malom mestečku vyberal peniaze z bankomatu a ten mu prehltol kartu. Nasledovalo 15 minút nervozity, telefonovania a blokovania karty. Po 15 minútach sa mu vyjasnil úsmev, aj keď znovu začalo pršať a pokračovali sme ďalej. Vytiahla som moju kartu ☺

pôrode pre rôzne vrodené deformácie, naložené vo formaldehyde. Bolo ich tam okolo 50 v rôznych vývinových štádiách. Zakončili sme to vetou: „Som tak rada a vďačná, že vás mám všetkých troch a zdravých...“ Asi z toho niečo pochopili.

Mali sme záložný plán – dôjsť až do mestečka Tartu a stráviť zvyšok dňa vo Vedeckom centre, kde si deti aj dospelí mohli vyskúšať od rôznych pokusov a ilúzií až po vedecké vysvetlenia o vesmíre a expozíciu o ľudskom tele so skutočnými ľudskými telami, kosťami. Pri vchode je veľká obrazovka, ktorá mapuje návštevníkov. K ich obrazu napíše predpokladaný vek, pohlavie, náladu. Ja mám podľa počítača 21 rokov a som šťastná ☺ Tato má 31 rokov.

Najväčší šok bolo vidieť ľudské emryá a plody, ktoré sa narodili mŕtve, alebo zomreli hneď po

Po 3 hodinách odchádzame plný vedeckých zážitkov a treba nám prejsť už iba nejakých 30 km k jazeru Võrtsjärve hoiuala, kde sa nasáckujem do 1 izby v chatke, s 3 poschodovými postelami. Deťom sa to páči a ja mám pocit, že som v pionierskom tábore. Kým ostatní skúmajú breh, skúšam vymyslieť ako usuším mokré veci a chystám večeru. Všetci sú hladní a Gwen si na stôl položí svoje nájdené vzácnosti. Keď sa pozriem bližšie, zistím, že našla skamenelinu nejakej lastúrnikovej mušle, len tak náhodou. Všetci jej

závidia a tešia sa na zajtrajšie pátranie. Po večery hráme hry, Gwen vymyslela novú na šachovnicovom pláne a snaží sa presvedčiť Arlieho, aby hral podľa jej pravidiel.

Deti zaspávajú okamžite po ďalšej kapitole Robinsonovcov, ktorú sme začali čítať pred odchodom na výlet. Aj tato sa zachumlal do paplónu a vyhlásil, že nejde ani do sprchy.

Týždne na cestách, cez 2000 km si vyberá daň – jeho únavu. Ale ešte stihne pridať, že ráno ide behať ☺ Hm, to je pondelok, takže zase ho budú otravovať z práce a bude riešiť nekonečný projekt....

Pondelok 12.8.

Znova sme mali lenivý deň, ako ho nazvala Milla. Slnko vyštekľilo tata na beh skoro a už o 9-tej nás buntošil na raňajky. Zaujímavé, aj deti sa prestavili a vstávajú teraz neskôr. A po raňajkách, hor sa na

jazero. Deti najbližší breh prekutrli do posledného kameňa. Ani nás nepotrebovali. My sami so Slavim, sme sa len tak poprechádzali miesta okolo trstiny, čo rastie z vody. Naboso, voda bola asi aj 50 metrov od brehu iba po lýtka. Deti sme nepotrebovali mať naočiach, stačilo, že počujeme, ako bezstarostne pištia.

Kým potom tato skočil do obchodu kúpiť potraviny, iba som si sadla na terasku a čítala knihu. Deti sa presťahovali na obrovskú drevennú hojdačku. Na obed som ich nechala

všetkých 4 spolu a šla si zabehať. Iba tak. Čudovala som sa sama sebe, prečo si takýto oddych od všetkého nerobím častejšie. Nevariť, neupratovať, neučiť sa.

Najedené deti boli zase pri vode. Vôbec im nevadilo, že na obed majú tortilu, šunku, syr, šalát a kukuricu z konzervy....a ani mne. Slavi si dal 2. fázu tréningu so slovami, keď sa vrátim, ideme do sauny. S Gwen sme sa zahrali na obchod s kameňmi a potom šli znovu prekutrávať pláž. Rozohriata sauna čakala. Deti sme posadili pred rozprávku na počítači a povedali kam ideme (za chatku do sauny). Keď sme sa o hodinu vrátili, sedeli spokojne pred mašinou. Ani si nevšimli, že sa zatiahlo a ide dážď. A to je predsa najlepší čas, kedy behať po vonku. Po hodinách boli mokří ako myši a tato zhodnotil, že ich ani netreba sprchovať. Posadali sme k stolu a hrali hry. Najprv sme hádzali kockami, kto

hodí po 10 kolách najviac. Arlieho som určila za počítača, aby som s ním nemusela dnes opakovať sčítanie. Neskôr som sa ho snažila naučiť preskakovanú, ale sama som zabudla pravidlá, tak sme si spravili vlastné a dobre sa zabavili, kým si baby vedľa kreslili. Tato nám robil DJ. Hm, a mal to byť iba taký lenivý deň....

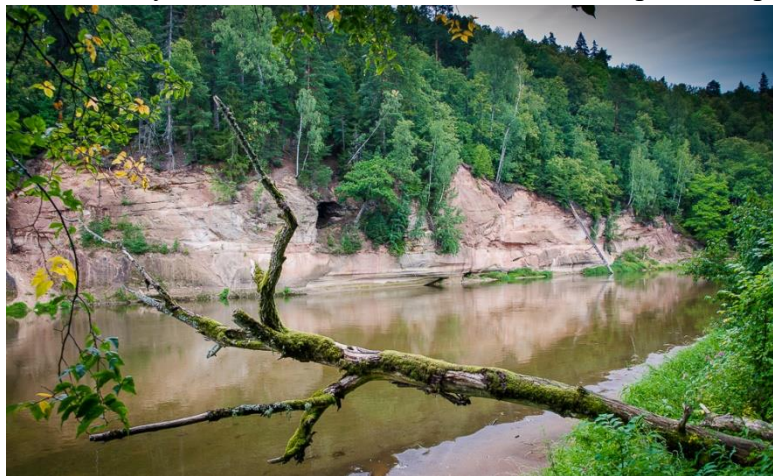
Utorok 13.8.

Chcela som sa vrátiť do Lotyšskej Siguldy a sme tu. Cesta z Estónska trvala iba nejaké 3 hodiny. Pred odchodom som si ešte od recepcnej, ktorí

je vydatá za chlapíka z Ghany, kúpila 3 metre africkej látky. Bola mi sympatická – učiteľka tanca, ktorá po materskej robí recepčnú v autokempingu a okrem toho vo voľnom čase šije z afrických látok. Rozlúčili sme sa tuhým objatím a v rukách som držala pestrofarebnú látku s dážd'níkmi, čo použijem na posleť v pracovni, keďže na ňu decká stále skáču a matrac som musela prať už niekoľko krát.

Cesta ubieha rýchlo a obed si dávame v Cesis – historickom mestečku, kde sa odohrala najväčšia stredoveká samovražda – 300 duší, ktoré sa v roku 1577 radšej vyhodili do povetria aj spolu s hradom, akoby sa dali dobiť vojskami ruského cára Ivana Hrozného. Hrad je v procese reštaurovania a mňa znova a znova prekvapuje ako si Balťania vážia históriu a ako pekne sa starajú o svoje pamiatky. Kým sa deti hrajú u kováča, vybehneme s tatom do veže. Pani nám pred vstupom dáva lampáš so sviečkou.

„Romantika,“ mrknem na tata, ktorý v momente vytiahne mobil, aby v tmavej veži videl kam kráča po schodoch. Po dobrom obede v nejakom hoteli v centre mestečka, musíme Gwen kúpiť nové šľapky alebo sandále, lebo zapatrošila už 2. pár topánok na tejto dovolenke. Ráno tato hľadal jej včerajšie kroaksy po celom areáli kempu, ale nenašiel nič. Arli mi povedal, tak nenápadne, že odplávali....

Jazierko so žabami. Majiteľ nás ubezpečuje, že sú tam 2 sorty – zelené a hnedé. Okolo stoja drevenné chatky, plne vybavené. Ani sa poriadne nezložíme a deti už pobehujú okolo jazera so sieťkami. Tato si ide zabehať a ja si študujem v telefóne ako najlepšie odstrániť tmavé škvrny z líc a čela. Tie z minulého roka sa ma držia ako kliešť a pripomínajúmi každé ráno mamínu. Potrebujem sa ich zbaviť.

Predtým, ako si idem zabehnúť aj ja, dávam prať. Dnes je príjemne, 23 stupňov, ale vďaka slnku (ktoré neznáša moje fľaky na tvári) je citeľne teplejšie. Beží sa mi tak dobre, že sa vyberiem cez humná až k najväčšej jaskyne v Lotyšsku. Vraciam sa po 1,5 hodine. Unavená, ale ľahká.

Jednou rukou chystám večeru a druhou vešiam vypranú bielizeň. Tato nás prekvapil a priniesol nám veľký melón, takže o 22.00 deti zaspávajú bruchami ako pavúky a ja rozmýšľam, kto ich v noci bude poprevádzať na záchod :)

Tato je nesvoj kvôli problémom v práci a ja na tú svoju ani nechcem myslieť. Šéf vyhodil kolegyňu Ad'ku, ktorú som zaúčala 2 mesiace. Spravil to po mojom odchode na dovolenku. 2 dni chodil o kancelárii ako

tiger a potom jej to oznámil. Predchádzajúca Janka odišla po skúšobnej dobe sama. Stratila som 7 mesiacov hľadaním a odovzdávaním informácií. A to úplne zbytočne. Ani nemám chuť sa do práce vrátiť, lebo ma čaká mesiac neriešenej pošty a okrem toho nájsť náhradu a znova ju zaučiť. Som unavená, keď si na to pomyslím a aj nahnevaná.

Streda 14.8.

Dnes doobeda iba chytáme žaby a ryby. Deti sú už profesionáli. Gwen drobí chleba a Arlie v pozore chytá, obaja prikrčení na malom móle nad jazierkom. Milla medzitým kreslí podľa YouTube. Na obed grilujeme. Tato sa včera zásobil mäsom. Gril napchá prichystaným suchým raždím, čo sa nachádza pri jednej z chatiek. Po chvíli nad pahrebu môžem dať kúsky namarínovaného kurat'a a pláty bravčového. Deti jedia o dušu, lebo Slavi nezabudol do nákupného košíka prihodit' marshmallows – na gril. Po pár sekundách nad ohňom ich naťahujú ako žuvačky. Radšej zatváram oči a čudujem sa ako im to vôbec môže chutiť.

Podľa prichádzajúcich mrakov ide riadna búravica. Asi hodinu prší ako z krhly, tak musíme počkať s túrou v rieke cez les. So sieťkami prekutrávame okraje lesnej cesty. Arlie našiel pár prašiviek a o chvíľu je z toho skákajúca akcia, kto vypráša najlepšie. Cez most vedie drevenný most pre peších turistov. Milla všetkým oznámi: „Never trust a bridge (Nikdy never mostu)!“

Stane sa to mottom našej výpravy. Rieka je plytká a sfarbená dočervena, ako všetka voda v tejto oblasti. Vo vzduchu sa znáša vôňa železa. Balt'ania asi na chudokrvnosť netrpia. Za mostom je to už iba kúsok k piesočnej pláži. No, kým tam prídeme, nachytáme aspoň 10 malých žiab a ropúch. Najbližšiu hodinu sa deti prehrávajú stavaním kúpalísk pre žaby a „neviditeľné“ ryby, ako ich Arlie nazval.

Po príchode na chatu, Slavi zakúri v kozube a plánuje zvyšok dovolenky. Hm, k tomu nám dá biele víno a nakrája syr.

Štvrtok 15.8.

Z príjemného národného parku sa nám nechcelo. „Ak by to nebolo tak ďaleko,“ povedal tato: „prišli by sme sem aj častejšie.“ Jasná obloha nám sľubuje pekné počasie, tak zamierime k moru. Slavi nás vyloží na pláži s jemným bielym pieskom, a on sa vráti do národného parku s bažinami. Podobný bol aj v Estónsku, ale počas treku tam nám pršalo.

Kým sa deti hrajú vo vode, chytajú ryby a stavíme hrady, tato si užíva pekných farieb a túry medzi jazierkami. Obed necháme na stánok s občerstvením, kde nájdeme hot-dogy a zmrzlinu. Počas cesty na pláž sme pri lese zazreli farebné veľké ihrisko, kde si ešte dávame povinnú prestávku. Deti majú pocit, že sú v Tarzánii, toľko je tam preliezačiek. Kým sa hrajú, skočím do lesa, priam ma láka.

Asi po 10 minútovej túre sa les mení a pod borovicami je koberec z čučoriedok. Napasím sa a za plnú dlaň prinesiem aj ostatným.

Cesta do Litovského mesta Kaunas ubieha ako po masle. Deti v zadu kreslia a my s tatom počúvame hudbu. Každý z nás dumá nad svojimi tajomstvami alebo starosťami. Do Kaunas dorazíme podľa plánu o siedmej večer. V hoteli máme izbu pod strechou. Ešte sa snažím prehovoriť tata, aby sme dorazili domov až v nedeľu. Nechcem, aby sa dovolenka skončila. Súhlasí a tak plánujeme nasledujúce, teda posledné 3 dni.

Piatok 16.8.

Kaunas je pekné mesto. Staré, s hradom uprostred vedľa pomaly tečúcej rieky. Na Pobaltských krajinách ma prekvapuje čistota, nikde ani smietky a pekne upravené verejné priestranstvá. Po povinnej prehliadke starobylého centra, sa povinne presúvame na ihrisko. Obed poriešime nákupom v supermarkete. Deti svoje pizze zjedia hneď po naložení sa do auta. Ja mám krabičku suši a tato si počká až na najbližšie odpočívadlo, aby si vytiahol grilované kura so šalátom.

„Do Poľska je to neďaleko, pojdeme k jazeru Wigry,“ zahlási. Keď sme tam boli na začiatku tohto výletu, našli sme luxusný kemp (rozumej so super upraveným areálom). Pred jazerom na kopci je výhľadový bod s informačnou tabuľou. Na obrázku bol bobor, tak som zahlásila:

jazera. Gwen ostala so mnou, aby mi vyrobila nádherné tetovačky fixkami. V noci by malo byť 12 stupňov, tak to bude výzva udržať všetky deti prikryté.

Sobota 17.8.

Zima nakoniec nebola najhoršia. Boli to Poliaci, ktorí sa zabávali do 2 ráno. Keď bolo konečne ticho, tak sa vo vedľajšom stane zobudilo dieťa s laryngitídou. Rodičia mu povedali, že má byť ticho. Mala som 100 chutí vybehnúť von a dať im naše lieky. Svieža Gwen sa zobudila po 6 a chcela ísť hneď do jazera chytať žaby. Ale, aj vďaka nej sme boli hore asi prví v kempe a prví sme aj odchádzali.

„Milla, bol tu aj Justien Bieber (bobor).“ Vyjavená Milla dobehla rýchlosťou strelí, aby zistila, kde sa kanadský spevák nachádza. „Kde? Kde je? Ukáž mi!“ Smiech nemal konca kraja.

Takže som tentokrát Mille zahlásila: „Ideme do kempu k Biebrovi ☺“

V kempe mali posledné voľné miesto. Rýchlo sme rozložili stany na anglickej zelenej trávke a deti bežali do vody. Behom 5 minút Gwen chytila obrovskú žabu, ktorú pred pustením ešte vybozkávala. Brrrr. Slavi nafúkal čln, čo celú dovolenku nosíme v kufri a išli objavovať zákutia

Lodž, bola prestávka za pol cestou a páčila sa všetkým. Ako jedno z väčších miest malo aj pešiu zónu a to nie hocakú. Jednu z najdlhších v Európe, s dĺžkou 4,2 km. Okrem toho je to mesto so známymi grafiti na domoch. Milla sa nevedela vynadávať a jednoznačne inšpirovaná strávila so svojími grafiti prevažnú časť cesty autom. Okrem toho to bolo miesto rodiska známeho pianistu Rubinsteina, židovského pôvodu, ktorý tu vyrastal v najväčšom meste Židov.

Len samotný židovský cintorín má 180 000 hrobov. V superlatívoch by sa dalo pokračovať. Na prelome 19. a 20. storočia sa tu postavili prvé a veľké továrne na bavlnu. Budovy dnes slúžia ako múzeá a kultúrne miesta.

Zvyšok dňa sme strávili na ceste do Katowíc. Diaľnica bola v stave prerábky, tak nám to trvalo omnoho dlhšie. Deti boli nespokojné a Arlie v jednom momente potreboval vypustiť paru.

Milla: „*Arlan, neotravuj!*“

Arlan (potom ako ho tato okríkol): „*Tato, ja som ich neotrúvil.*“

Do hostela Orange tree sme dorazili práve načas, aby sa predišlo búrke v aute. Dostali sme 2 izby. Dievčatá na 2. poschodí v štandardnej izbe. Chlapi na 3. v deluxe. Jediný rozdiel bol, že u chalanov boli dvere na sprche.

Nedeľa 18.8.

GPS nás ťahalo cez Čechy. Konečne sme mali príležitosť ísť pozrieť Macku do Olomouca. Cesta ubiehala rýchlo. Ale zároveň sa už všetci tešili domov, tak som mala pocit, že som si prehliadku mesta a čas trkotania so sesterkou užívala jediná. Dobrý obed v centre, kedy sme čašníka šokovali výberom šnicli so „suchou“ ryžou, sme zakončili zmrzkou. Dlhšie sa ostať nedalo, už ma naháňali. Návrat domov bol radostný. Arlie s Gwen vykrikovali: „**To je sen!**“

THE BALTIC TRIP 2019

